

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВІДУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

*Боже,
Україну збережи!*

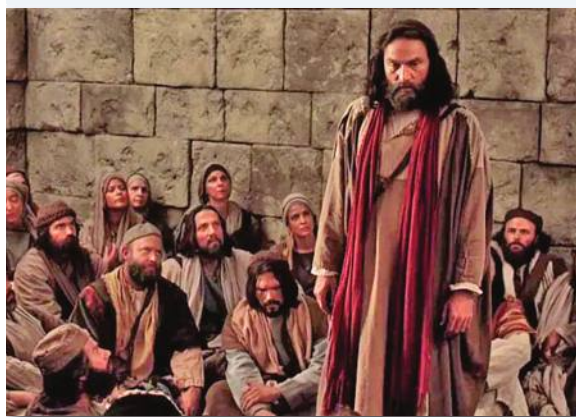
*Господи,
помилуй нас!*

ПОДВІЙНА ДІЯ ПРИСТАНОВИЩЕ

Деякі люди турбуються, що молитва може призвести до пасивності, що ми станемо вдаватися до неї як до заміни дії. Ісус не бачив тут жодного протиріччя. Він проводив багато годин у молитві, а потім – багато годин вирішував проблеми людей. Церква, описана в Діях святих апостолів, діяла так само. Вони помолилися про правильну організацію опіки над вдовами, після чого призначили дияконів, щоб інші лідери могли весь свій час проводити в молитвах і вивченні Слова (Дії 6). Якби вони перестали молитися, то, цілком можливо, перестали б і піклуватися про вдів.

Або ще приклад: вони помолилися про вирішення проблеми, викликані культурними розбіжностями між євреями і язичниками, а потім зібрали раду, щоб дійти якогось компромісу (Дії 15).

й організовуючи рятувальні заходи. Описане в Діях показує подвійну дію, яка унеможливує відокремлення Божої роботи від діяльності християн. Згадайте парадоксальне повеління Павла филиппіанам: «Зо страхом і тремтінням виконуйте своє спасіння. Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю».

Апостол Павло не лише старанно молився про перші церкви, але й писав їм послання і відвідував їх. Він із однаковою посвятою і молився, і працював. Під час морської подорожі, коли після молитви Павло набув впевненості, що ніхто з пасажирів не загине в неминучій корабельній аварії, він зайнявся порятунком 276 осіб, що перебували на борту, роздаючи розпорядження

Якщо ми розглядатимемо молитву як партнерство, як невидиму взаємодію людини з Богом, що здійснює Свою працю на землі, наше ставлення до молитви повністю зміниться.

Бог просить нас звернутися до Нього в молитві, після чого влітає наші молитви у Свій генеральний план для нашого життя – план, який ми навряд чи зможемо досягнути.

У глибині Аравійської пустелі стоїть невелика фортеця. Це пристановище немов проростає із віковичних пісків. Воно огорнене тишею та спокоєм, завжди готове дати безпечний сховок і провіант кожному, хто туди потрапить.

Кажуть, що англійський археолог, письменник і розвідник Томас Лоуренс, більше відомий за однойменним фільмом як Лоуренс Аравійський, не раз знаходив притулок і поживу в цій невеличкій фортеці. Ховаючись від нападів ворога, долаючи численні перешкоди, він пробирався до цього віддаленого пустельного пристановища.

Воно було для нього джерелом життя, яке давало їжу, воду, безпеку, можливість зібрати свої сили, а тоді в повній бойовій готовності знову вирушати у світ. Час від часу кожен із нас прагне такого пристановища – далеко від повсякденних проблем і клопотів.

Проте для цього не конче забиватися в якусь глушину. Ми маємо власне пристановище, завжди готове нас прийняти. У розмові із Богом ми можемо знайти безпеку, захист, мир і відновлення сил. І ми – піднесені, свіжі та зміцнені – можемо знову жити, служити і діяти.

КОЛИ...

Коли день ставатиме коротшим, а темряви побільшає, Твоє Слово все одно буде світільником для моєї ноги.

Коли життєві обставини затиснуть мене, наче лещатами, Ти все одно даватимеш мені простір у тісноті.

Коли обнесні шквальними осінніми вітрами дерева сумно дивитимуться на власну наготу

серед спустошеного лісу, Ти все одно нагадуватимеш мені, що я – Твоя зіниця, дочка ока, і завжди можу знайти прихисток у тіні Твоїх крил.

Коли просто над моєю головою у густому сизому тумані пролетить у супроводі тужливої мелодії ключок диких качок у напрямку півдня, я знатиму, що Ти мене ніколи не покинеш і що Твоя любов, Господи, не зменшилася ані на йоту.

Коли річки й озера вберуться у крижаний панцир, моє серце все ще плавитиметься від Твого дотику.

Коли увесь світ, котрий я знала

досі, перевертається догори дном, і я не знаю, де ступити і за що вхопитися, то вкотре нагадую собі, що Ти – Дорога, Правда і Життя. І хто йде цією Дорогою, ніколи не ходитиме у темряві.

Коли моя душа, наче поранений і загнаний звір, борсається у ставелій клітці розуму, шукаючи порятунку, Ти відкриваєш дверцятка клітки зі словами: «Любов'ю вічною Я полюбив тебе, тому милість тобі виявляю!» (Єремії 31:3).

І далі нагадуєш: «Не бійся, з тобою бо Я, І не озирайся, бо Я – Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правицею правди Своєї тебе Я підтримаю!» (Ісаї 41:10).

Світлана ГАЛЮК.

ПОВІСТЬ ПРО ДВОХ БАТЬКІВ

СТОР. 2

ЧИ ВСІХ ВОРОГІВ ПОТРІБНО ЛЮБИТИ?

СТОР. 5

«СЕКРЕТ» СВЯТОСТІ

СТОР. 6

ПРО НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ ХОРОШОГО ЖИТТЯ

СТОР. 7

"І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд" (Євреїв 9:27)

ПАСТОР РУСЛАН ПОЛІКРОВСЬКИЙ: «МИ ПОЧИНАЛИ З ПОШИТТЯ СУМОК ДЛЯ АПТЕЧОК, ЗАРАЗ ВОЗИМО ВІЙСЬКОВИМ ВСЕ - ВІД БРОНЕЖИЛЕТІВ І ДО АВТО»

Слово Боже вчить любити ближнього, як самого себе, бути милосердними та допомагати тим, хто цього потребує. У час війни чи інших потрясінь багато можливостей, щоб виконувати цю заповідь Ісуса Христа, адже так багато людей потребують цієї підтримки.

Про те, як допомагати військовим, котрі боронять нашу землю від агресора, а також про служіння вірян на прифронтових територіях розповідає волонтер, пастор церкви «Життя в перемозі» із м. Підгайців Тернопільської області Руслан Полікровський.

Як тільки розпочалася війна, ми (сімя Полікровських. – Ред.) вирішили, що просто сидіти вдома не будемо, а допомагатимемо, чим тільки зможемо. У серці був мир, не було жодної паніки.

Ніхто не знав, що робити, та мало хто розумів, як, проте якщо є бажання, то можливість завжди знайдеться. Одна донька пішла плести маскувальні сітки в школу, інша – робити енергетичні батончики для бійців.

До власниці швейного цеху, де працює моя дружина Оля, звернулися з проханням шити сумки для тактичних аптечок, дали взірці, і за декілька днів вже почали потрохи налагоджувати масовий пошив, адже потреби зростають. Вдень шили, а ввечері ми вдома кроїли всі елементи для аптечок.

Спочатку не було тканини. Ми почали шукати, хто шие форму, і забирати в них обрізки, шматки тканини, які залишалися. Пізніше почали ввозити тканину з-за кордону, і ми придбали її, стали шити ці аптечки масово. За весь час війни пошита не одна тисяча таких аптечок.

«І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям! Знайте, що від Господа приймете в нагороду спадщину, бо служите ви Господеві Христові» (Колоссян 3:23-24).

– Від аптечок до автомобіля військовим – як змінювалася допомога?

– Брати з нашого об'єднання почали їздити з гуманітарною допомогою у прифронтові райони, де люди потребували допомоги, і я також із ними кілька разів поїхав. Завантажували декілька бусів продуктами та везли на Схід

і Південь нашої країни. Після цього в моєму серці народилася думка, що потрібно сконцентруватися на допомозі військовим, адже коли бійці відчувають, що за них хтось піклується, то й настрій інший і на душі веселіше.

Разом із Петром Стельмащуким ми почали допомагати військовим. Підключали друзів, збирали турнікети, бронезилети, бо саме в них на початку була нестача і відчувалася гостра потреба. Друзі почали привозили їх зі США. А потім в Україну мій товариш взявся завозити броньовану сталь, а плитоноски вже шили самі. І до сьогодні багато плитоносок відвозимо військовим, бо це тканина і вона зношується. Ще почали шити тактичні пояси та багато різної амуніції (нашоломки, різні сумки тощо).

Часом приїжджаєш до солдатів, запитуєш, що їм треба, а вони відповідають: «Та у нас все є. Нам нічого не треба, ми все маємо». Кажуть, бо їм соромно просити. А потім дивишся – авто стоїть із побитим склом. «Ну так, треба скло замінити...»

– І ви почали шукати те, що потрібно, і їм це возити?

– Так. Одного разу приїхали в Миколаїв – просять сіток, щоб була змога краще маскувати позиції та техніку. Знайшли сітку, потім – кошти на дорогу і завезли. Знову є якась потреба – знову знайшли та відвезли. Разом із різною допомогою завжди веземо свіжий хліб, печиво, м'ясні консерви, та інші смаколики. Є люди, які готують плов, вакуумують, заморозують, і це вкрай необхідна продукція для тих, хто на нульових позиціях.

Особливо надихає, коли їдеш до незнайомих людей, а вже завтра вони пишуть тобі слова подяки, з'являються нові друзі, яким ти можеш сказати слова підтримки, помолитись за них або й разом з ними.

Нещодавно ніяково просять: «Ми не знаємо ваших можливостей, але можливо, ви б змогли... Нам потрібна машина, щоб, коли почнуться болота, ми могли підвозити допомогу на «нуль» – чи боекомплект, чи їсти, чи забрати когось звідти.

Дякувати Богу, ми знайшли авто і кошти на ремонт та на те, щоб завезли авто. «... Бо знає Отець ваш, чого потребуєте, ще раніше за ваше прохання!» (Матвія 6:8).

– Як працює церква на прифронтових територіях?

– Ми були в невеликому прифронтовому містечку. З початком повномасштабного вторгнення більшість молодих виїхали з тієї місцевості, залишилися дуже мало вірян, переважно старші люди. І вони є відповіддю на сьогоднішні потреби. Це те, що надихає! Церква повинна бути відповіддю на виклики – оце і є місія Церкви!

Коли тільки почалася війна, там у домі молитви встановили душову, пральні машинки, сушки, звільнили підвал для бомбосховища. Сьогодні люди, які поприходять з вулиці, варять у церкві їсти.

До церкви щодня приїжджають солдати з «нуля», які мають змогу прийняти душ, випрати і посушити одяг, а також поїсти смачної домашньої їжі. Нам потрібно брати приклад з таких служителів. Це для мене герої віри.

«Коли ж брат чи сестра будуть нагі, і позбавлені денного покриву, а хто-небудь із вас до них скаже: Ідіть з миром, грійтесь та їжте, та не дасть їм потрібного тілу, що ж то допоможе? Так само й віра, коли діл не має, мертва в собі!» (Якова 2:15-17).

– Кажуть, на війні немає атеїстів. Чи зустрічали ви тих, хто не вірить в Бога?

– Щоби хтось заперечував присутність Бога чи Його захист, я не спостерігав. Хоча припускаю, що це такі загальні фрази. Насмілюся сказати, що не всі «віруючі» люди вірять Богу та довіряють Йому. Не всі довіряють Слову. «Чи не два горобці продаються за гріш? А на землю із них ні один не впаде без волі Отця вашого... Отож, не лякайтесь, – бо вартіші ви за багатьох горобців» (Матвія 10:29, 31). Це означає, що Бог все контролює.

Якщо я заявляю, що вірю в Бога, то маю бути взірцем, щоб люди, дивлячись на мене, розуміли, що я сам вірю в Того Бога, Якого проповідую.

«Так само й віра, коли діл не має, – мертва в собі!» (Якова 2:17).

– Які настрої в солдатів? Усі ж різних віросповідань... Чи моляться разом?

– Є багато свідчень про Божу охорону. «Тисяча впаде коло тебе, і десять тисяч правобіч

від тебе, – тебе ж не займе» (Псалом 91:7). В одному будинку ночували бійці. Під час обстрілу вони сиділи в підвалі. Ракета зайшла аж під будинок, глибоко в землю, і – не розірвалася. Якби це сталося, то нікого б не залишилося в живих.

Особисто в нас не було небезпечних ситуацій. Жодного разу не було обстрілів, хоча ми їздимо дуже близько до лінії зіткнення і навіть одного разу бачили, як пшеничне поле горіло після обстрілу, бачили залишки ракет на шляху, розбиті автівки, будинки та заправки.

Дякуємо Богу за Його охорону та благословення у поїздках – жодного разу не ламалося авто, не мали складних ситуацій, на блокпостах нас пропускали без проблем.

– Як не втомлюватися, молитися і допомагати?

– Усім людям варто більше довіряти Богові і не шукати чогось далекого, чогось уявного, а жити сьогоднішнім і бути відповіддю на потреби людей, які навколо. Не втомлюватися від тих, які переміщені до нас, бо ми не знаємо, що може статися з нами завтра.

Не засуджувати тих, хто звідкись виїхав та живе тут, бо невідомо, як би повелися ми в кожній ситуації зокрема.

Любити людей, незалежно від того, як вони вірять, чи як моляться, чи як розуміють.

Люди, які вірять у Бога, свідчать, що це Бог їх зберіг від обстрілу, когось вивів із зони окупації, когось зберіг у підвалі, де довелося ховатися довго без їжі. Багато солдатів також розказують такі свідчення. Тому, «роблячи добре, не збуджуймося, бо часу свого пожемо, коли не ослабнемо» (Галатів 6:9).

Є багато капеланів – представників різних конфесій, які служать усім, і сьогодні не час ділити людей за віросповіданням, сьогодні на часі об'єднатися. Шукати не того, що роз'єднує, а того, що єднає.

А всіх нас об'єднає Христос. Усе Святе Письання пронизане ідеєю перемоги – від тексту із Буття 3:15: «І Я покладаю ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту» і до тексту із Об'явлення 3:21: «Переможець сісти Я дам на Моєму престолі за Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його».

Наталія ЧЕРВАК.

ПОВІСТЬ ПРО ДВОХ БАТЬКІВ

Жили-були два тати. Перший встановив недосяжні стандарти для своїх дітей. Він був злий, і йому неможливо було догодити. Він постійно нагадував, що коли діти не поведуться як слід, то вони – не його діти.

Цей батько весь час говорив: – Ви впевнені, що є частиною нашої родини? Ваша поведінка цього не показує. Я не буду називати вас своїми, якщо ви поведетеся так.

Або:

– Ще раз зазнаєте невдач, то вилетите звідси.

Діти цього батька жили в напрузі. І погрози його приводили не до покорі, а радше до бунту. Навіть слухаючись його, діти робили це зі страху, а

не з любові. Вони дуже сумнівалися в собі. І врешті-решт стали дорослими з такими проблемами поведінки, які все життя вимагали лікування і корекції.

Інший батько любив своїх дітей. Він також мав високі стандарти поведінки, але був сповнений рішучості допомагати дітям жити згідно

з ними. Коли вони падали й зазнавали невдачі, він одразу ж, замість того, щоб засуджувати, навчав їх і прощав, підбадьорював і заохочував, мотивував і показував, як робити правильно.

Так, він карав своїх дітей, коли вони порушували сімейні правила,

але завжди робив це із ціллю допомогти їм жити правильно і повноцінно. Цей тато щомиті дбав, що його діти ходили з упевненістю, що він любить їх хай там що.

Коли діти порушували правила, він заохочував їх, кажучи:

– Я вас дуже люблю. Тому змушений карати, якщо інакше навчити не вдається.

Або:

– Наслідки вашого вибору будуть болючими, але зрештою вони допоможуть вам жити чесно.

Або:

– Ви мої діти, і я ніколи й нізащо не покину вас.

Як ви думаєте, якими виростуть ці сміливі, порядні та з високими стандартами діти?

Якщо Євангеліє, яке ви проповідуете, показує Бога, Який повідомляє Своїм дітям, що як тільки вони заблукають, то вони – не Його, то ваше Євангеліє – зовсім не Євангеліє.

Ми спасаємося тільки вірою в Христа (Івана 6:47). Коли ми щиро повіримо, що спасенні на основі смерті, поховання та воскресіння Ісуса, ми народжуємося в сім'ї Бога (Галатів 3:26). Бог-Отець ніколи не покине нас і не відкине (Євреїв 13:5).

Така реальність – це не дозвіл грішити, а причина служити Богові всім серцем (Римлянам 12:1).

Коли ми грішимо, наш Отець каратиме нас (Євреїв 12:6), але Він ніколи не вижене нас геть (Івана 6:37-39). Якщо ми грішитимемо, Він може передчасно забрати нас (1 Коринтян 11:30, 1 Івана 5:16), ми можемо втратити свої нагороди (1 Коринтян 3:11-15).

Але якщо ми щиро повірили в Ісуса, ми – діти Бога, яких Він любить хай там що (Римлянам 8:29-39).

І ще раз наголосимо: ідеться не про право грішити, а про причину приносити себе Богові як живу жертву (Римлянам 12:1) протягом усього свого життя.

Грег СТАЕР.

УРОЧИСТЕ ПОПЕРЕДЖЕННЯ

Ісус попереджав, що настануть часи, коли всюди проповідуватимуть про Нього, не вимагаючи підпорядкування Його пануванню. Апостоли уточнили, що це буде перед поверненням Ісуса на землю. І ми бачимо це в наші дні.

Це єретичне послання про те, що Ісуса не обов'язково буквально приймати як Господа, тобто Пана свого життя, шириться світом. Люди називають Його Господом, але не зрікаються свого гріховного єства, не беруть свій хрест, щоб іти за Христом.

Прочитайте уважно слова Ісуса: «Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи! увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі» (Матвія 7:21). Ісус говорить це про людей, які називатимуть Господом саме Його, а не Магомета, Джозефа Сміта, Будду, Крішну, Конфуція чи будь-якого іншого лжепророка. Ні, ці люди будуть сміливо і переконливо називати Ісуса Христа своїм Господом.

Чому Ісус двічі використовує слово «Господь» у цьому вірші? У Писанні не випадково повторюються те чи інше слово чи фраза. Автор підкреслює суть. Проте в таких випадках повторення вживається не лише аби підкреслити якусь думку, але для того, щоб показати емоційний відтінок.

Наприклад: «І голосив цар сильним голосом: Сину мій, Авесаломе! Авесаломе, сину мій! Сину мій!» (2 Самуїла 19:5). Або: «І бачив, і чув я одного орла, що летів серед неба і кликав гучним голосом: Горе, горе, горе тим, хто живе на землі, від голосів сурмових позосталих трьох ангелів, що мають сурмити!» (Об'явлення 8:13).

Таких багато

Ісус говорить про глибокі почуття, які люди проявлятимуть до Нього. Вони не просто згодні із вченням про Ісуса Христа як Сина Божого, їх

переконання повні ревності і пристрасті. Ці люди з радістю звернулися до Нього, із захватом свідчать про свою віру і плачуть на богослужіннях. Вони не лише відчують глибоку відданість Христу, але й беруть участь у служінні Йому: «Я бачу, що в Судний день тисячі людей гордо підійдуть до Мене і скажуть: «Учителю, ми проповідували Послання, ми виганяли бісів; про роботу, яку нам дав Бог, говорили усі навколо» (Матвія 7:22, The Message, пер. з англ.).

Переклад The Message добре показує, що ці люди не були сторонніми спостерігачами. Вони безпосередньо брали участь у роботі церков і підтримували їх. Вони голосно заявляли про свою віру – «ми проповідували Євангеліє». Вони працювали над тим, щоб змінювати життя людей на краще.

У перефразі Біблії The Message використовується слово «тисячі». Проте в більшості перекладів вживається слово «багато», грецькою πολυς, що означає «велика кількість, число або сума». Часто це слово використовується в значенні «понад усе». Так чи інакше, Ісус говорить тут не про маленьку, але про велику групу людей. Ймовірно, про більшість загального числа.

Як відрізнити істинних від фальшивих

Ісус говорить про людей, які вірять

у вчення Євангелія. Вони називають Його Господом, вони повні захвату, проголошують Добру Новину, активно займаються християнським служінням. Можна легко побачити в них істинних християн. Чим же вони відрізняються від справжніх вірних?

Ісус відкриває це: «Ім оголошу Я тоді: Я ніколи не знав вас... Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!» (Матвія 7:23).

Ключові слова в цій фразі – «хто чинить беззаконня». У «Греко-англійському словнику Нового Заповіту» Тейєра сказано, що беззаконня – це опинення поза законом через його порушення або незнання. «Енциклопедія біблійних слів» розширює це значення, додаючи, що це слово може відображати «дії, які... відверто порушують божественні або вроджені принципи моралі». Іншими словами, йдеться про людину, яка порушує закон, не кориться авторитету Божого Слова.

Ці чоловіки і жінки не спотикаються періодично, вони постійно ігнорують Боже Слово, нехтують ним і не коряться Йому. Якби вони дійсно були спасенні по благодаті, вони не лише зневажали би думку про гріх, але всіляко прагнули би позбутися гріха. Вони би розпинали свою плоть із пристрастями і хиттю, прагнули б набути благочестивого характеру і принести плоди благочестя.

Цікаво відмітити, що Ісус одного разу їм скаже: «Я ніколи не знав вас». Слово «знав», грецькою γινωσκο, означає «знати близько». Ці люди ніколи не мали істинних взаємин з Ісусом. Попри те, що вони називають Його Учителем і Господом, для них це лише звертання, бо вони не роблять того, що Він каже. Мати справжніх стосунків з Ним – означає виконувати Його Слово.

«А що ми пізнали Його, пізнаємо це з того, коли заповіді Його додержуємо. Хто говорить: Пізнав я Його,

але не додержує Його заповідей, той неправдомовець, і немає в нім правди!» (1 Івана 2:3-4).

Те саме має на увазі Яків, коли пише: «Але скаже хто-небудь: Маєш ти віру, а я маю діла; покажи мені віру свою без діл твоїх, а я покажу тобі віру свою від діл моїх» (Якова 2:18). Ці твердження повністю відповідають Ісусовим словам: «Людей можна ототожнювати за їхніми вчинками» (Матвія 7:20, пер. з англ.). Вчинки, про які говорить Ісус, ніяк не пов'язані із християнським служінням, проповіддю Благої Вісті або відвідуванням церкви, бо ті, хто не увійде на небеса, теж усе це робитимуть.

Тім Келлер так описує слова Ісуса: «Це звучить дуже гостро. Ці люди мають віру, яка інтелектуально стимулює, емоційно нагороджує і дарує соціальне спокотування. Ми всі хочемо мати таку віру. Ми хочемо інтелектуальних стимулів, емоційного наповнення і хочемо бути соціально корисними, але не хочемо Бога... Бо якщо Бог дійсно присутній у нашому житті, ми повинні підпорядкувати Йому усю свою волю – так ми побачимо різницю між людиною, що намагається використовувати Бога, і тим, хто намагається служити Йому».

Використовувати Бога – означає шукати Його заради отримання вигоди для себе, навіть якщо це тільки пропуск на небеса. Служити Богові – означає керуватися винятково любов'ю до Нього. Якщо ми любимо Його, ми дотримуватимемось Його заповідей.

Найголовніша ознака

Сьогодні більшість людей назвуть Божою дитиною людину, яка називає Ісуса Господом, вірить у Його вчення, повна емоційного запалу і бере активну участь у християнському служінні. Проте зі слів Ісуса ми ясно бачимо, що ці риси – не головні у портреті справжнього вірного.

Певна річ, у справжньому вірному ви знайдете всі ці риси, без них неможливо бути християнином. Проте мати їх – не означає бути справжньою дитиною Божою. Найголовніша ознака – зрєктися себе, узяти свій хрест і йти за Ісусом. Найважливіше – бути слухняним словам Небесного Отця.

Ця тема завершила знамениту Нагорну проповідь Ісуса, на закінчення якої Він вимовляє приголомшливі слова, тим самим ставлячи крапку.

«Отож кожен, хто слухає цих Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного, що свій дім збудував на камені. І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася, і на дім отой кинулась, та не впав, бо на камені був він заснований. А кожен, хто слухає цих Моїх слів, та їх не виконує, подібний до чоловіка того необачного, що свій дім збудував на піску. І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася й на дім отой кинулась, і він упав. І велика була та руїна його!» (Матвія 7:24-27).

Ця притча – Його попередження багатьом людям, яким буде відмовлено у вході на небеса.

Якщо розглянути обидві групи людей, про яких розповідається в цій притчі, ми побачимо між ними дуже невелику різницю. І ті й ті чують Його слова, але перша група «виконує їх», а друга – не «виконує». Обидва будинки зведені з одного матеріалу – одного вчення. Та один поставлений на пануванні Ісуса Христа. Другий – на людській оцінці добра і зла, тому ж «дереви» філософії, до якого звернулися Адам і Єва.

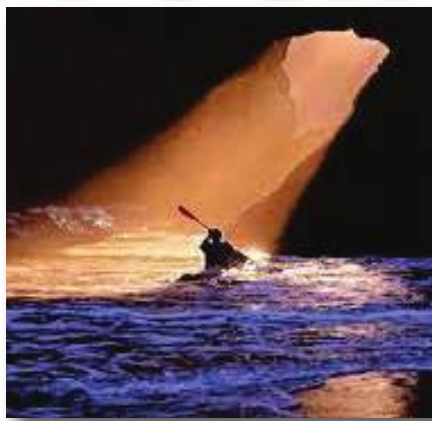
Сумно, що гріхопадіння, яке сталося в саду, повторюється знову і знову аж досі. Воно має інший вигляд, але той же корінь. Знову усе зводиться до наступного: невже ми думаємо, що краще знаємо, як правильно жити, чи все таки віримо, що Бог знає це краще за нас?

СТРАХ ГОСПОДНІЙ БОГ Є ЛЮБОВ

Чи треба боятися Бога? Зовсім ні, інакше як можна мати з Ним близькі стосунки, яких Він так бажає? Бог прийшов, щоб відкрити Себе Ізраїлю, щоб мати з ними такі стосунки, які мав із Мойсеєм. Але, злякавшись, вони втекли і відмовилися наблизитися до Нього.

Мойсей сказав народу: «Не бійтеся; Бог до вас прийшов, щоб випробувати вас і щоб страх Його був перед лицем вашим, щоб ви не грішили» (Вихід 20:20).

Здається, у цих словах є протиріччя. Проте Мойсей робить відмінність між тим, щоб боятися Бога, і страхом Господнім. Той, хто боїться Бога, щось приховує від Нього. Згадайте, що зробив Адам, коли не

згрішив: він сховався від присутності Господньої. Натомість той, хто має страх Господній, боїться бути відокремленим від Бога. Він утікає від непослуху.

Мати страх Господній – означає шанувати, цінувати і любити Бога понад усе. Любити те, що любить Він, і ненавидіти те, що ненавидить Він. Те, що важливе для Нього, важливе для нас, що не важливе для

Нього – не важливе і для нас.

Якщо ми боїмося Його, ми трепетатимемо перед Його Словом, будемо беззаперечно слухняні всьому, що там написано, навіть коли не побачимо в цьому сенсу, коли це боляче або нам не вигідно.

Отже, страх Господній проявляється в послуху Його Слову, Його шляхам і заповідям.

Писання каже, що страх Господній – це початок мудрості, її основа. Мудрість – це не лише знання, а й здатність робити правильний вибір у правильний час. Людині, що приймає рішення під тиском, бракує мудрості, а джерело мудрості – у страху Господньому.

Писання каже, що наше життя можна порівняти з будівництвом будинку: спочатку закладається фундамент, потім зводяться стіни. «Дім будується мудрістю і розумом ставиться міцно» (Проповісті 24:3).

Якщо ми будуватимемо своє життя на основі правильного вибору, це дозволить нам упевнено стояти перед Богом на суді. А основа цієї мудрості – страх Господній.

Сонце однаково світить і троянді, і бур'янові – тільки тому, що така природа сонця, воно не може не світити.

Так і Бог не може не любити, тому що Він «складається» з любові. Любов є Його сутністю. І тільки ті, хто ретельно ховається від Його любові за товстими стінами гордості, за темними завісами невіря, залишаються без світла Його правди і без тепла Його любові.

ТРИ ВИДИ БЕЗУМСТВА В БІБЛІЇ: ПОЛІТЕІЗМ, АТЕІЗМ, ЕГОТЕІЗМ

Політеїзм та його наслідки гарно описані в Листі до римлян: «... пізнавши Бога, вони не прославили Його як Бога, не подякували Йому. Але їхні думки стали нікчемними, а нерозумні їхні серця оповиті темрявою. Називаючи себе мудрими, вони стали нерозумними і славу нетлінного Бога вони замінили подобою тлінної людини, птахів, чотириногих і плазунів. Тому Бог через пожадання їхніх сердець віддав їх нечистоті, щоб вони самі між собою безчестили свої тіла. Вони замінили Божу істину на неправду, поклонялися і служили творінню більше, ніж Творцеві...»

Атеїзм згадується у Книзі Псалмів: «безумний у своєму серці сказав: Нема Бога! Вони піддалися розтлінню, чинять огидні речі. Нема жодного, хто б чинив добро...» Важливий момент: за допомогою сучасної науки ми дійсно не можемо довести існування Бога. І люди, які кажуть, що Бог є, роблять це на основі віри. Але так само сучасна наука не дає жодних підстав стверджувати, що Бога нема. А значить, атеїсти – теж віруючі люди. І віри їм треба значно більше, щоб триматися за те,

за що вони тримаються.

Слово «еготеїзм» складається з «его» – «я», і «теос» – «бог». У Біблії прикладів еготеїзму немало: фараон, який намагався на рівних боротися з Богом Мойсея; Навуходносор, що захопився своїми досягненнями, славою та величчю; у Новому Заповіті – цар Ірод (не той, що вбивав дітей, інший), який виступав перед натовпом, а йому кричали: «Це голос бога, а не людини». Усіх трьох чекав сумний кінець. Лише Навуходносор отримав шанс і сповна

ни скористався, коли до нього повернувся розум.

Не варто думати, що еготеїзм – хвороба лише царів. Наші дні мають достатньо прикладів того, що «мапа» з автоматом і літерою Z на рукаві теж може впиватися відчуттям безкарності і робити все, що заманеться.

«Синку, за тридцять п'ять років богословських досліджень я дійшов лише до двох незаперечних фактів: Бог є, і я – не Він!» (фільм «Руді», 1993).

Олег ПАВЛІЩУК.

«ХОЧЕТЬСЯ, ЩОБ ПІСЛЯ ВІЙНИ УКРАЇНЦІ ПОВЕРНУЛИСЯ ДОДОМУ ТА ВЛИЛИСЯ В ЖИТТЯ І ДІЯЛЬНІСТЬ ЦЕРКОВ» - єпископ Михайло Мокієнко

Дніпропетровщина вже на самому початку війни стала великим гуманітарним хабом, де знайшли тимчасовий притулок тисячі вимушених переселенців. Немало з них отримали допомогу саме на базі п'ятидесятницьких церков. Тут приймають та розподіляють за потребами гуманітарні вантажі від церков із Заходу, забезпечують харчуванням і дахом над головою, надають духовну підтримку.

Про те, чого коштувало організувати таке служіння, як змінився відсоток тих, хто активно служить у церкві, а також про плани після війни ведемо розмову з єпископом Михайлом Мокієнком.

Як дізнався про війну? У середині лютого, коли ми проводили звітно-виборну конференцію Дніпропетровського обласного об'єднання УЦХВБ, вже тоді в повітрі витало відчуття, що ось-ось може початися. На конференцію приїхав старший єпископ Михайло Паночко, ми про це говорили. А коли їхали на вокзал, у ЗМІ передали, що деякі олігархи почали покидати країну...

23 лютого ввечері ми мали онлайн-зустріч Комітету УЦХВБ, і один із служителів попередив, що цієї ночі щось може розпочатися. На серці було тривожно, я майже не спав і близько четвертої ранку почув перший вибух, через короткий час – знову. Згодом подзвонив один із наших братів і сказав, що почалася війна.

– Чи не було бажання виїхати?

– Було тривожно й неспокійно, але бажання

покидати Україну не було. Коли в неділю 27 лютого ми з дружиною прийшли до церкви, до нас підійшли кілька сестер і подякували, що ми нікуди не поїхали, кажучи, що від цього їм на серці стало спокійніше. Тому я, як пастор, не міг залишати паству.

– Дніпропетровська область часто потрапляє під ворожі обстріли. Це якось вплинуло на графіки та форму служіння?

– З початку війни необхідно було переглянути наш звичний порядок проведення служіння. У церкви почали масово прибувати переселенці. Тільки в нашій церковній громаді «Світло Євангелія» бували дні, коли ми приймали 150-200 людей за добу. Ми звернулися до людей по інших церквах із проханням приносити подушки, ковдри, постільну білизну і теплі речі. Тоді дім молитви більше нагадував

госпіталь чи, у кращому разі, хостел. Один із братів зауважив, що так і має виглядати дім молитви у цей час. Деякі рішення приймали на ходу, як того вимагали обставини. Це вже потім почала надходити гуманітарна допомога та інші речі, а той час був особливий.

– Чи змінився контингент церков у області?

– Так, змінився. Приблизно 25 відсотків людей, особливо молоді й активні сім'ї, виїхали за кордон. Частина, щоправда, потім повернулася. Слава Богу, із тих, які тоді залишилися, та з вимушених переселенців вдалося сформувати групу волонтерів, які взяли на свої плечі дуже велике навантаження.

Церкви нашого братства на Дніпропетровщині за той період прийняли та забезпечили усім необхідним майже 25 тисяч переселенців. Сама лише церква «Світло Євангелія» прийняла понад 15 тисяч. Дякую Богу, у наших церквах сотні людей вийшли на молитву покаяння, а деякі прийняли водне хрещення і влилися в наші громади.

– Яким ви бачите потенціал церкви після війни?

– Ми молимося, щоб після закінчення війни церква була, як місто на вершині гори. Хотілося б, щоб українці повернулися додому і влилися в життя і діяльність церков. Робимо до цього практичні кроки, один із них – відкриття в Дніпрі Християнської відкритої академії.

– Наскільки кваліфіковано церква готова допомагати людям, котрі отримали психологічні та фізичні травми?

– Війна принесла величезні проблеми у всі сфери життя. Буду відвертим: ми не усвідомлюємо до кінця всіх масштабів і викликів, з якими ще зустрінемося. Один із актуальних напрямків служіння – це душеопікування військових, поранених, вдів, сиріт, батьків, які втратили дітей, та інших категорій постраждалих. У цьому напрямку вже проходить підготовка – навчання служителів на курсах душеопікування.

– Чи змінилася позиція церковної спільноти щодо зброї та військової служби у зв'язку з подіями, які переживає наша країна?

– Так, змінилася. Ми вийшли з радянської системи, яка була безбожною і переслідувала віруючих. Тож і ставлення до неї було

адекватним. Окрім того, не Україна напала на Росію, а навпаки, і зброю українці використовують для захисту. Мені дуже соромно за віруючих-апологетів, які перебувають далеко від війни та повчають, як українці мають поводитися в цей жахливий час.

– Що для вас стало найбільшим викликом від початку повномасштабного вторгнення РФ?

– Ті звірства, що чинять російські військові на території України. А ще питання: як можна так промити мозок, щоб людина, творіння Боже, почала називати біле чорним і вірила брехні, не бажаючи розібратися в речах, що лежать на поверхні.

– Яке найбільше особисте свідчення ви отримали в час війни?

– Те, що я бачу щодня велике Боже милосердя і турботу про Божий народ.

– Чи було щось, що приємно здивувало в найкритичніший час?

– Я був приємно здивований згуртованістю українців. У перші дні війни біля приміщення облдержадміністрації я бачив сотні людей, які прийшли з наміром щось зробити, щоб бути корисними для держави. Тоді я утвердився в думці, що такий народ неможливо перемогти.

– Чи нормально це – відчувати ненависть та гнів до ворогів?

– Це природна реакція на певні події. Але, як віруючі люди, ми маємо контролювати себе, щоб емоції не брали верх над розумом та над вірою. Хоча, скажу відверто, часом це дуже непросто.

– Як часто ви читаєте новини та яким джерелам інформації довіряєте?

– На початку війни більше цікавився новинами, нині стараюся їх дозувати. Здебільшого читаю офіційну інформацію.

– Ваші побажання читачам.

– Бажаю всім зустрітись з Богом і пізнати Істину. Бажаю перемоги й швидкого завершення війни. Добробуту і радості.

Анна КРАМСЬКА.

Михайло КУЛАКЕВИЧ.

СВІДОМИЙ ГРІХ КІРІЛА

Один із російських медіаресурсів повідомив, що патріарх РПЦ кіріл заявив, буцімто смерть при виконанні військового обов'язку є «жертвою» і «змиває всі гріхи». Так російський патріарх вирішив виправдати смерть російських окупантів на війні проти українців.

Насправді смерть окупантів і виконання військового обов'язку не мають жодного відношення до прощення гріхів.

«Церква молиться про те, щоб ця боротьба закінчилася якнайшвидше, щоб якнайменше братів убили один одного в цій братовбивчій війні. І одночасно церква усвідомлює, що якщо хтось, керований почуттям обов'язку, необхідністю скласти присягу, залишається вірним своєму покликанию і гине при виконанні військового обов'язку, то він, безсумнівно, чинить діяння, рівносильне жертві. Він приносить себе в жертву за інших. І тому віримо, що ця жертва змиває всі гріхи, які людина вчинила», – заявив кіріл.

У нормальну людську свідомість важко вкладається мерзенність релігійної особи, яка дискредитує своїми заявами не лише РПЦ, а й кидає тінь на християнство загалом. І насправді розв'язана росією війна не має нічого спільного з християнством. Згідно із вченням Старого і Нового

Заповітів будь-яка війна – це зло. Але є випадки, коли війна – це єдине, що можна зробити, щоб запобігти більшому злу. Через присутність гріха у світі й гріховність людини людство розв'язує війни й перетворює життя на руїну, приносить горе та біль у життя народів. Саме з цієї причини розв'язувалися всі відомі нам війни. Звісно, кожна війна мала свої політичні, економічні причини, але коренем завжди була гріховність людини.

Війна, яку розв'язала росія, також має гріховні причини, адже заявлені путіним цілі – це відверте зізнання в злочинах і зазіханні на права, які має лише Бог. Йдеться насамперед про право на життя, право на мову, на територію, право на свободу, на релігію тощо. Захищаючи війну або її виправдовуючи, російська церква розписується у відвертому ігноруванні біблійного вчення та повністю спотворює християнську мораль та цінності. І прикривання таких злочинних намірів релігійною риторикою не те що неправильно – воно просто огидне.

Чому смерть окупантів не може змити їхніх гріхів?

Смерть на війні, зі зброєю чи без зброї, не має жодного відношення до прощення гріхів. Так само вона не має жодного

відношення до жертвості чи жертви. Заява кіріла – абсолютно безпідставна брехня.

Коли Біблія пише про прощення гріхів, то мова йде про конкретну особу, яка кається у своїх гріхах, визнає їх і прагне відновити стосунки з Богом. Прощення гріхів у Новому, та і в Старому Заповітах – це дія для того, щоб відновити взаємини з Творцем.

А як виконання обов'язку перед владою, яка видає злочинні накази вбивати людей, може стати аргументом для прощення чіхось гріхів? І відколи послух правителю чи безумовне виконання вказівок влади можуть прирівнюватися до послуху Богові? Де написано, що умовою прощення є послух тирану? Або що такою умовою є жертва людини в ім'я гріховних амбіцій та загарбницьких планів?

Слова кіріла – це брехня і введення в оману людей, яким обіцяне те, що не може дати людина. Адже прощає гріхи не кіріл, не путін, а Бог. Учась у війні, у воєнних злочинах потребує покаяння і визнання провини, компенсації збитків і завданої шкоди. Тоді мова може йти про прощення. І за прощенням потрібно звертатися не до кіріла, а до Бога.

Бог Єдиний має право прощати гріхи. І умовою прощення є особисте каєття та відновлення із Ним стосунків.

Обіцяти прощення гріхів за загарбницьку війну – це не просто спотворення євангельської істини, це свідомий гріх РПЦ і її очільника. І він доводить, що РПЦ ніяк не церква, а кіріл ніякий не служитель – це злочинна організація і злочинець, який одягнув шати, щоб виправдати свої злочини, і веде невігласів до смерті.

РБК-Україна.

ЩО НАЙМЕНШЕ 430 ДІТЕЙ ЗАГИНУЛИ ВНАСЛІДОК ВТОРГНЕННЯ РФ

За інформацією Офісу генерального прокурора, щонайменше 1259 дітей постраждали внаслідок повномасштабної війни з росією. Із них 430 дітей загинуло, ще 829 було поранено.

Зниклими вважаються 279 дітей, 11028 – депортовано, 7460 – знайдено і 96 – повернуто. Найбільше постраждали діти з Донецчини – 421, Харківщини – 263, Київщини – 116, Миколаївщини – 77, Запорізької області – 70, Чернігівщини – 68, Луганщини – 64, Херсонщини – 58, Дніпропетровщини – 31. В ОГП зазначають, що ці цифри можуть бути неповними, оскільки не всі дані доступні з місць, де ведуться активні бої, а також з окупованих територій.

УКРІНФОРМ.

ЧИ ВСІХ ВОРОГІВ ПОТРІБНО ЛЮБИТИ?

Усі тексти про прощення і примирення, так само, як і біблійні цитати про любов до ворогів, підставлення другої щоки тощо, стосуються сфери особистих стосунків і не мають нічого спільного з темами війни, насильства, інтервенції, агресії тощо.

Не те щоб ці теми не були важливими. Вони важливі, ще й як! Але, попри їхню грандіозність та емоційну зарядженість, не варто випускати з уваги й те, про що Господь навчав безпосередньо, – про побудову правильних стосунків із тими, хто поруч.

Отже: чи всіх ворогів треба любити?

Скажімо, Ісус називав ворогом диявола (Матвія 13:39). Чи впливає з цього, що належить любити диявола? Аж ніяк!

Насправді повеління любити усіх ворогів ви в Писанні не знайдете. Ісус заповів (Матвія 5:44) любити саме «ворогів своїх» – (визначений артикль, тобто конкретних) (ненависних, ворожих, неприязних вам особисто).

Закон розрізняє ворогів

За власним свідченням Христа, Він прийшов не порушити Закон, а виконати (Матвія 5:17). Тож для пошуку відповіді не завадить подивитися, що саме говорить про це в Законі. Виявляється, що там, де в нашому перекладі стоїть одне й те саме слово – «ворог», Мойсей має на увазі два різні поняття. На івриті вони навіть позначені різними словами.

Перше з них – ненависник (saw-pau): той, хто відчуває щодо вас особисту неприязнь. Це слово зустрічаємо, зокрема, коли йдеться про міста-сховища:

«... щоб утікати туди убійник, що замордує свого ближнього ненароком, а він не був йому ворогом ні вчора, ані позавчора. І втече він до одного з цих міст, і буде жити» (Повторення Закону 4:42).

Саме про таких ворогів пише, вживаючи це слово, Соломон:

«Якщо голодує твій ворог нагодуй його хлібом, а як спрагнений він водою напий ти його» (Приповісті 25:21).

Про те саме – про зцілення міжособистісних стосунків – говорить і Ісус у Матвія 5:44: «Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творить добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує».

Тут аж ніяк не йдеться про іноземних загарбників, агресорів, інтервентів, розбійників, гвалтівників або вбивць.

Інше слово (o-yabe) стосується супротивника в контексті силового протистояння, зокрема – бойових дій. Як, наприклад, у тексті:

«Нахвалювався був ворог: Поженуся дожену!»

Попаюю здобичу, душа моя сповниться ними! Меча свого вихоплю я, і понищить рука моя їх!» (Вихід 15:9).

Ні про яку любов до ворога мови тут уже не йдеться!

Бездіяльність – це співучасть

І, звичайно ж, не бойове зіткнення маєтись на увазі, коли йдеться про другу щоку. Удар по щоці – не збройний напад, а «образа дією», найобразливіша форма публічного приниження. Тим паче не сказано, що якщо хтось б'є вашу дружину, вашу дитину і взагалі – вдову, сироту, каліку, немічного, беззахисного тощо, потрібно байдуже пройти повз. Або ж ба більше – підійти й підставити їй іншу щоку. Бездіяльність у цьому випадку нітрохи не краща за співучасть.

За всієї поваги до тих, хто відмовляється від силового протистояння насильству, потрібно визнати, що це, швидше, питання особистого вибору, ніж вимога Писання. Біблія відносить самозахист до невід'ємних прав людини, і навіть завдання смертельної травми тому, хто вторгся в чуже житло, Закон Мойсея не зараховує до вбивства: «Коли злодій буде зловлений в підкопі, і буде побитий так, що помре, то нема провини крові на тому, хто побив» (Вихід 22:1).

Ба більше, Писання закликає мужньо захищати свої сім'ї, свої домівки, свої міста, свою землю, свій народ від іноземних загарбників:

«Будь мужній, і станьмо міцно за народ наш та за міста нашого Бога, а Господь нехай зробить, що добре в очах Його!» (2 Самуїла 10:12).

«Не бійтеся перед ними! Згадайте Господа великого та грізного, і воюйте за ваших братів, ваших синів, дочок ваших, жінок ваших та за дома ваші!» (Неемії 4:8).

Не старозаповітний принцип, бо характер Бога незмінний

Заперечення, що це – старозаповітні принципи, які нині втратили свою силу, не витримує критики. По-перше, моральний закон не змінюється, бо показує незмінний характер Бога. Гріх залишається гріхом як за Старого, так і за Нового Заповітів. По-друге, ані Ісус,

ані апостоли, спілкуючись із римськими воїнами та офіцерами, не закликають тих до порушення військової клятви й дезертирства. Сам Спаситель попереджає:

«Коли сильний збройно свій двір стереже, то в безпеці маєток його» (Луки 11:21).

Зрештою, якщо носіння зброї (що передбачає її застосування в разі потреби) – гріх, а Писання закидає начальникам саме це (Римлян 13:4), то яким чином християни повинні молитися, щоб ті ретельно виконували свої обов'язки (1 Тимофія 2:1-2)? Сподіватися, що будь-хто буде сумлінно чинити гріх, щоб тим самим мій дім і моя сім'я були захищені від зла, – це або наївне нерозуміння, або цинічне лукавство.

Слідування шляхом непротивлення злу насильством може бути результатом як Божого покликання, так і особистого вибору. Ті, хто щиро і смиренно йде цим шляхом, гідні справжньої поваги.

Але тим, хто прийняв таке рішення, не слід і балотуватися на будь-які державні посади, так чи інакше пов'язані з підтриманням правопорядку, оскільки непротивлення злу не сумісне з обов'язками тих, хто керує в народі (Римлян 13).

Так само, не пристало їм і принижувати тих, хто, відповідно до власного розуміння цього питання, сумлінно виконує свої обов'язки на громадській ниві, в органах підтримання правопорядку чи в лавах збройних сил.

Сергій ГОЛОВІН.

«ТА ВСЕ-ТАКИ БОГ ЛЮБИТЬ ВАС»...

Старий, обірваний, неохайний чоловік постукав у задні двері будинку в штаті Нью-Гемпшир одного прекрасного ранку, просячи їсти.

Господиня будинку запросила бідного чоловіка на кухню перепочити й під час приготування їжі дізналася, що раніше він мав гарний дім, дружину і дітей. Та горілка гнала його від гріха до гріха, і зрештою родина покинула його. Тоді він поневірявся з місця на місце, падав глибше й глибше, аж поки не став жебраком.

– Дядьку, купіть собі кави.

Голова старого схилилася на стіл, сльози покотилися з його очей. Він пішов, не вимовивши й слова.

Минуло кілька місяців. І який хлопчик-ові прийшов лист. Там було написано: «Дитино, твої слова врятували мене від пекла. Коли я залишив твій дім, я йшов дорогою, і все, що я міг чути, були ці слова: «Та все-таки Бог любить вас»...»

Я заснув тієї ночі під деревом, і уві сні побачив гарного кучерявого хлопчика, який, поклавши свою маленьку руку на мій обірваний рукав, повторював знову і знову: «Та все-таки Бог любить вас»...

Це все, що я міг бачити і чути багато днів, аж поки не впав на коліна і не виплакав усю запеклість свого серця перед Богом. Я знову побачив себе таким, як колись був, – свій затишний дім, милу дружину і дорогих дітей, від яких гріх відлучив мене. Я подумав про все, чим я пожертвував, щоб служити дияволу, і що він зробив з того, хто колись був чистим і невинним, як цей хлопчик, який сказав мені про Бога.

І я закричав: «Боже, якщо ще не пізно, зроби мене знову таким невинним, як той хлопчик, і дозволь мені ще побачити його – якщо не тут, на землі, то на небесах».

Я тепер працюю і маю що їсти, у що зодягнутися і де спати. Нехай же Бог благословить тебе, дитино, за те, що ти привів старого, брудного, обірваного блукача до Бога.

slovoproslovo.info.

Маленький син господині сидів біля столу, дивлячись на цього бідного чоловіка, і нарешті, підійшовши до нього, поклав маленьку руку на його обірваний рукав і подивився в обличчя, спотворене гріхом.

– Дядьку, – він запитав, – чи любите ви Бога?

Він кілька разів повторив це запитання і, не отримавши відповіді, сказав:

– Та все-таки Бог любить вас.

Очі в жебрака наповнилися сльозами, і його рука тремтіла, але він не відповідав. Хлопчик тоді пішов у свою кімнату і повернувся з десятима копійками, які йому дали на цукерки. Поклав їх у долоню старого і сказав:

ВСЕ БУДЕ УКРАЇНА!

Знаєте, що найбільше вражає, коли дивишся фото та відео звільненого Херсону? Українські прапори.

Місто вісім місяців під тотальною окупацією. Не працюють магазини та підприємства. Місто оточене блокпостами, виїхати і в'їхати майже неможливо. Окупанти регулярно проводять обшуки та перевірки, вишукують проукраїнськи налаштованих жителів. Усе, що хоча б чимось пов'язане з Україною, забороняється або знищується. А про українські символи й мови немає.

Тя як тільки на вулицях з'являються українські військові, раптом, як за помахом чарівної палички, вулиці стали жовто-блакитними... Десятки, сотні людей розмахують українськими стягами, обмотуються ними, вивішують на людних місцях... Де, де вони взялися?! Значить, ховали, значить чекали, значить вірили, що вони згодяться...

Це, напевне, і є одна з причин, чому Україну не скорити. У Херсоні вистачало і симпатиків

путіна, вистачало колаборантів, зрадників і просто байдужих, яким однаково, яка влада. Але всі ці місяці чинився постійний спротив. Пригадайте перші місяці окупації, багатотисячні мітинги з українською символікою, коли жителі не боялися іти з жовто-блакитними прапорами на військову техніку.

Херсон – таки Україна.

Ми знаємо за що боремося, за що вмираємо. Ми знаємо смак свободи. Україна – це

не просто клаптик на карті світу. Україна – в душах і серцях, у свідомості. Вона довго народжувалася. Її 30 років зраджували свої та чужі. Вона й досі у муках народження. Але ми вже знаємо ціну свободи. І готові її платити. Тому нас не перемогти. Тому і з'явився Майдан. Тому українська армія та український спротив сильніші за «другу армію» світу. Тому з нами Бог. Бо як назвати «переможні» відступні орківського війська, як не Божим втручанням в цю українську вітчизняну війну...

Українські прапори майоритимуть і в Мелітополі, Маріуполі, Севастополі, у новій «столиці» руської Херсонщини Генічеську. Десь там, у потаємних схованках, їх досі зберігають на день перемоги, на день визволення.

І все буде Україна!

Юрій ВАВРИНЮК.

Головний редактор журналу «Благовісник».

ІНШЕ ЖИТТЯ

Жаль і смуток після втрати близької особи істотно змінюють життя. Ці зміни можуть бути позитивними або негативними. Можна збагатитися новим досвідом або ж почуватися покаліченим після втрати частки себе. Особа, занурена у смуток, сама мусить вирішити, що хоче зробити зі своїм життям після траурного періоду. Це не від неї залежала смерть близької особи, та від неї залежить, який вплив ця втрата матиме на її подальше життя.

Під час першої, найбільшій фази процесу, про це важко говорити. Хтось порівняв цю початкову фазу із чищенням цибулі. На очі навертаються сльози. Здається, цьому не буде кінця-краю.

А хтось порівняв цей період із проживанням у домі, де смуток має окрему кімнату. Спочатку двері до цієї кімнати постійно відчинені. За якийсь час вони зачиняються, та їх завжди можна знову відчинити. Буває, що двері відчиняються несподівано. Коли минає більше часу, то людина вже сама вирішує, коли відчинити чи зачинити двері до тієї кімнати і скільки часу вона перебуватиме в кімнаті смутку.

Ми самі вирішуємо, чи хочемо залишатися у стані гіркоти чи робитимемо із рештою свого життя. Смуток можна прийняти і через нього багато чого навчитися. Та можна також загрузнути в ньому і вже ніколи не підвестися.

Позитивні реакції можуть набувати

різних форм. Дехто зізнається, що болісні та важкі переживання змінили їхнє життя, що вони почали по-іншому дивитися на все, що з ними відбувається, більше увагу звертати на ті аспекти, які раніше вислизали з поля зору. Такий досвід може повернути увагу до близьких осіб, зміцнити взаємовідносини, стати поштовхом до того, що людина починає свідомо радіти життю. Той, хто пережив смерть близької особи, по-іншому цінує життя. Усвідомлення того, що воно може закінчитися будь-якої миті, заохочує радіти кожним днем. Людина більше цінує зв'язок із родиною та друзями.

Багато людей через болісний досвід смерті когось із близьких зрозуміли нові аспекти своєї особистості й змогли розвинути їх. Ці люди знайшли нові зацікавлення, зав'язали нові товариські взаємини і збагатили своє життя, відчувачи більше задоволення, ніж зазвичай. Це зовсім не означає, що вони не відчували

втрати, однак після періоду трауру та смутку вони зуміли підвестися, зробити висновки. Це своєрідний катарсис, який позитивно змінив їхнє життя і збагатив його.

Не кожному вдається остаточно впоратися з втратою і віднайти шанс на нове життя. Можна стати дуже суворим, холодним та замкненим, взяти на себе відповідальність за смерть іншої особи. Це питання вибору...

Не треба всіх і все звинувачувати в тому, що сталося. Смерть – просто частина людського життя. Це може бути передчасна і несправедлива смерть, та несправедливість – також властивість людського існування. Не маємо думати, що особа, яка намагається пережити втрату і зачерпнути щось позитивне з цього досвіду, не відчуває болю, поведінкою зраджує померлого чи погоджується з несправедливістю.

Долання смутку зовсім не означає, що ми забуваємо про померлу особу та попереднє життя. Людина перемагає смуток, коли не відчуває болю, повертаючись до деяких спогадів. Послухати улюблену музику померлої особи, відвідати особливе місце – усе це може зворушити. Святкові дні можуть бути мішаниною почуттів любові та страждання. Можна бути щасливим, тому що зустрічаємо рідних та знайомих, а водночас страшно сумувати за тим, хто відійшов назавжди.

Повернення до нормального життя, радість від щоденних подій не означають, що ми не хотіли б, аби померла особа була з нами, брала участь у наших радіощах та терпіннях, пишалася нашими успіхами. Перемагання стану страждання не гарантує, що ми вже ніколи не відчуватимемо смутку. Натомість означає, що можна жити, приймаючи втрату та смуток.

Не конче забувати про померлу особу, щоб знову тішитися життям. Дорогих осіб можна мати в серці та думках. Можна ревно плекати спогади і повертатися до тих, до кого хочемо, зберегти те, що для нас дороге, а віддати те, чого хотіли б позбутися.

Люблячи життя і людей, можна завжди носити в собі спогад про близьку особу. Коли поєднуємо спогади та повсякденне життя, коли не забуваємо про важливе минуле, це збагачує наше теперішнє і майбутнє.

«СЕКРЕТ» СВЯТОСТІ

Чуючи заклик присвятити своє життя Господу, багато хто вважає, що для цього необхідно отримати сан священнослужителя, стати місіонером, відлюдником, піти в монастир чи принаймні полишити всі (чи майже всі) життєві справи й присвятити себе вивченню Біблії. Загалом, усе залежить від конфесійної належності людини, тобто того, що в конкретній конфесії вважають «еталоном» святості.

«Одного дня я підняла чоловіка, який лежав у стічній канаві. Я бачила, що його кінець уже близько. Коли я обійняла його, він усмінувся і сказав: "Я все життя живу на вулиці як тварина, але померу як ангел – у любові й турботі". Я поблагословила його заповишаючи, що тепер він споглядатиме Бога цілу вічність».

«хто знає, як чинити добро, та не чинить, той має гріх!» (Якова 4:17).

А справи милосердя – це не тільки допомога ближньому, коли він опинився в скрутному становищі, але й уся наша повсякденна діяльність, головне тут – її по-

унаведеному переліку насправді немає нічого поганого, проте такий обивательський підхід до розуміння святості передбачає, що «святості» відповідати лише обмежене коло людей. А що робити решті, якщо заклик Божий: «І будьте святі, бо святий Я» (Левит 11:45) звернений абсолютно до всіх без винятку, а в персональній святості кожного полягає воля Бога.

«Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу, і не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Бога, добро, приємність та досконалість» (Римлян 12:1-2), а «воля Бога – освячення ваше» (1 Солулян 4:3) – у цих закликах немає винятків і не вказується сфера діяльності, в якій і має проявлятися святість.

Отже, за кожним із нас залишається свобода дій, головне – докласти зусиль у «практичній» святості, тобто в справах милосердя, бо

свячення Господу: «І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям! Знайте, що від Господа приймете в нагороду спадщину, бо служите ви Господеві» (Колосян 3:23-24).

Виходить, що, сумлінно виконуючи свої професійні, сімейні, громадські обов'язки, можна стати святим, відокремленим для Бога, тим самим відповідаючи Божому заклику: «Ви світло для світу... Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославили Отця вашого, що на небі» (Матвія 5:14, 16).

Але в реальному житті це нелегко, самого лише бажання стати святим замало, конче потрібна Божа допомога в подоланні нашої гріховної лінії на шляху до святості.

Тому «секрет» святості можна сформулювати так: це посвята кожної сфери свого життя (сумлінне виконання професійних, сімейних, громадських обов'язків) Божові у співпраці з Ним – аж доки Він прийде.

ПРО АТОМНУ ЕРУ...

Якщо глянути збоку, то ми занадто багато уваги приділяємо атомній бомбі. Як жити в атомну еру? Хочеться відповісти запитанням: «Ну, а як би ви жили в XVI столітті, коли чума щороку навідувалася в Лондон? Чи як би вам жилося в часи вікінгів, коли нападники зі Скандинавії могли здійснити висадку і вночі перерізати вам горлянки? Чи як би жили в епоху раку, сифілісу, паралічу, в епоху повітряних нальотів, в епоху залізничних та автомобільних аварій?»

Інакше кажучи, не треба перебільшувати новизну нашого становища. Як жити в атомну еру? Повірте, любі пані і панове, ви та всі, кого ви любите, були призначені на смерть ще до винайдення атомної бомби... Тому смішно скиглити чи нити через те, що вчені придумали ще одну можливість болісно та передчасно померти у світі, в якому можливостей для цього і так не бракувало, а смерть була зовсім не можливістю, а неухильністю.

Якщо ж ми не уникнемо знищення атомною бомбою, то нехай та бомба застане нас за розумними та людськими речами – молитвою, працею, навчанням, читанням, слуханням музики, купанням дітей, грою в теніс, балачками з друзями за кухлем чаю і грою в дартс – а не розчавленими страхом від думок про бомби. Вони можуть знищити наші тіла (як і якийсь мікроб), але не можна дозволити їм захопити наш розум.

Насправді атомна бомба нагадує, в якому світі ми живемо (про що ми почали забувати в прекрасні часи). І це нагадування, наскільки це можливо, є доброю справою. Ми прокинулися від прекрасного сну і тепер можемо почати

говорити про дійсність...

Наша справа – жити відповідно до своїх правил, а не страхів: керуватися в особистому чи суспільному житті законом любові та стриманості, навіть коли ті здаються самобивчими, а не законами конкуренції та агресії, навіть коли ті здаються необхідними для власного виживання.

Бо важливим фактором нашого духовного закону є те, щоб ніколи не мати пріоритетом виживання. Ми маємо твердо навчитися, що виживання людини на цій землі, а тим більше виживання власної нації, культури чи класу, не варти того, якщо їх не можна досягти гідними та милосердними засобами.

Ніщо так не нищить вид чи націю, як рішучість до виживання будь-якою ціною.

Ті, хто турбується про щось більше, ніж цивілізація, – єдині люди, завдяки яким вона взагалі збережеться.

Ті, хто понад усе прагне Неба, найкраще служать і землі. Ті, хто любить людину менше, ніж Бога, роблять для людини, значно більше за інших.

*Клайв Стейнлз ЛЬЮїС.
1948.*

ПРО ПАПУ, ДОСТОЄВСЬКОГО ТА НЕМИТУ РОСІЮ

Приїхав папа нещодавно до Канади і просив вибачення у місцевих тубільців. Такий собі антиколоніальний акт сучасності. Гарзд. Це правильно і справедливо. Але як так сталося, що такому великому поборникові соціальної справедливості заступило очі й він абсолютно не бачить зла російського імперіалізму?

Відповідь насправді дуже проста. Тому що любов засліплює, а папа є неприхованим русофілом. Як і багато хто, зрештою, на Заході. Утім, такими русофілами є частенько люди, які знають росію тільки з книжок. Інтелектуали-розумники, якщо хочете.

Тут мимоволі пригадується відома мудрість: той, хто любить тебе, простить тобі найважчі гріхи, а хто не любить, не простить тобі й твоєї святості. Так і тут, замилування так званою «російською душею», зображеною в літературі, засліплює очі. Цього разу очі папи.

Кілька думок про це. Перша. У кожному народі є справді благородні й високодуховні люди. Однак це нічого не говорить про весь цей народ в цілому. Відсилання до загального, щось на кшталт «я не вірю в жорстокість російського народу, бо в нього є достоєвський», – це якість дурисвітства. Тому що достоєвський – це щось дуже конкретне, а російський народ – вкрай абстрактне. Така собі ідеалістична фікція.

Хто коли-небудь бачив

російський народ? Ніхто. Як ніхто не бачив ніколи український народ чи будь-який інший. Ми бачимо конкретних росіян. І вони, на жаль, доволі жорстокі. Це не просто найманці, окремі від народу, як собі думає папа. Мовляв, народ хороший, а всі, хто конкретно чинить зло в Україні, – найманці, а не представники народу. Думати так – себе дурити.

Друге. Достоєвський. Колись зачитувався ним. Хоч і був католик. І завжди бачив його антизахідництво. Але ніколи не ставився до цього як до чогось серйозного. Але після 24 лютого Достоєвського продав, гроші ж переказав на ЗСУ. Тому що антизахідництво – зло. Ось слова князя Мишкіна, ідеального героя Достоєвського з цього літературного шедевра російського гуманізму: «Надо, чтобы воссиял

в отпор Западу наш Христос, которого мы сохранили и которого они и не знали! Не рабски посядаясь на крючок иезуитам, а нашу русскую цивилизацию им несая».

Будьмо відвертими – саме цю пісеньку співає сьогодні путін.

Третє. Папа ідеалізує російський народ, а окремі випадки негідної поведінки росіян відділяє від нього. Тут у нього проявляється «католицизм», себто схильність до загального та ідеального. Це штовхає його в неприховане русофілівство. І це банальний самообман. Тому що реальність кардинально протилежна. І того, чим папа замилуваний, просто не існує в реальності.

У мене, наприклад, є добрі друзі росіяни. Я їх поважаю. Вони реально існують. Вони справді люди совісті. Але вони є винятком із загальної маси. Тому ідеалізувати весь російський народ на основі деяких письменників, як це робить папа, я не збираюсь. Про російський народ більше говорять численні випадки поведінки росіян в Україні та цілому світі – і вони, на жаль, не такі райдужні, як у сприйнятті папи Франциска.

Російський народ важко хворий. І йому потрібне зцілення, а не нести іншим, Боже збав, свою цивілізацію.

C. T.

slovoproslovo.info.

ТВОЇ СВДІДКИ

ПРОПОВІДНИК І ПОЛІЦЕЙСЬКИЙ

Свідки – це очевидці подій. Вони щось бачили, чули, чогось торкалися, щось відчували і можуть це відтворити – розповісти чи продемонструвати.

У ряді різноманітних життєвих ситуацій, коли виникає необхідність довести достовірність тих чи інших фактів, звертаються за допомогою до свідків. Часто їхнє слово може докорінно змінити хід подій, безпосередньо пов'язаних із чийось життям.

Зазвичай свідків залучають при вирішенні складних суперечок і конфліктів. І тоді легко розв'язуються складні, заплутані справи. Нерідко свідок є останньою надією для безпідставно обвинувачених...

Але глянемо на свідків у дещо іншому ракурсі – як на очевидців нашого життя. Ми їх не соромимося, не боїмося тоді, коли зайняті добрими справами – чинимо милосердя, проповідуємо Євангеліє, чесно працюємо, справно сплачуємо податки, дотримуємося правил дорожнього руху, маємо добру сім'ю тощо. Багато хто навіть хотів би привертнути увагу інших до себе в таких ситуаціях.

А коли ми в іншій ситуації? Коли хтось випадково почув нашу розмову на вулиці, зненацька застав у робочий час, несподівано зустрів на дозвіллі... Що тоді? Яка наша перша реакція на присутність сторонніх, які стають свідками особистого життя? Чи не боїмося ми їх за таких обставин? Відповіді на ці запитання прямо залежить від того, яким є наше приватне життя, коли ми не працюємо на публіку, знімаємо маски та стаємо самими собою.

Особливий випадок записаний на сторінках Біблії. Ізраїльський народ зажадав царя. «І сказав Самуїл до всього Ізраїля: «Ось я послушався вашого голосу в усьому, що ви говорили мені, і поставив над вами царя. А тепер цар ось ходить перед вами. А я постарів та посивів, а сини мої – ось вони з вами. І я ходив перед вами від своєї молодості аж до цього дня. Ось я! Свідкуйте проти мене перед Господом та Його помазанцем: чийого вола я взяв, чи осла чийого взяв я? А кого я гнобив, кому чинив

насильство? І з чийої руки взяв я підкуп, і відвернув свої очі від нього? І все це я поверну вам». А вони сказали: «Не гнобив ти нас, і не чинив нам насильства, і ні від кого нічого не брав». І він сказав: «Господь свідок на вас, і свідок Його помазанець цього дня, що ви нічого не знайшли в моїй руці». А народ сказав: «Свідок!» (1 Самуїла 12:1-5).

Божий пророк Самуїл досягнув похилого віку. Усе життя він вірно служив Господеві та народові. Ще до народження був посвячений Богові. З самого дитинства прислужувався у храмі священникові Ілію. Коли сини священника вели безпутне життя, зневажали жертви, які приносили ізраїльтяни, хлопцеві наполегливо шукав присутності Бога і намагався в усьому Йому догодити.

Народ відступив від Господа, бо Його слово до людей у той час звучало дуже рідко, видіння були нечестивими. І в такий непростий період Бог заговорив саме до отрока Самуїла. Самуїл навчився чути Його голос та виконувати слова Господа. Він став Божим пророком і всім своїм життям звіщав Богу правду.

Та ось він постарів, життя добігло кінця. І пророк приймає сміливе рішення – кличе ізраїльтян засвідчити перед лицем Бога, чи було з його боку допущено якесь зло чи неправда щодо них.

«Ось я», – звертається до народу Самуїл, підкреслюючи, що від народу нічого не сховане, люди бачили і чули все, що відбувалося в його житті, воно для них – як розгорнута книга. Ізраїльтяни засвідчили, що нічого поганого Самуїл не вчинив, ніякого зла не допустив.

Очевидно, такий крок Самуїла був викликаний неправильним бажанням народу мати царя та нехтуванням застереженнями за це недобре бажання.

З подібним випадком зустрічаємося в листі апостола Павла до солунян, коли він пише: «Так бувши ласкаві до вас, хотіли ми вам передати не тільки Божу Євангелію, але й душі свої. Бо були ви улюблені нам. Бо ви пам'ятаєте, брата, наше утруднення й утому: день і ніч ми робили, щоб жодного з вас не обтяжити, і проповідували вам Божу Євангелію. Ви свідки та Бог, як свято, і праведно, і бездоганно поводитися ми між вами, віруючими! Бо ж знаєте ви, як кожного з вас, немов батько дітей своїх власних, просили ми вас, і намовлювали та показували, щоб ви гідно поводитися перед Богом, що покликав вас у Своє Царство та в славу» (1 Солунян 2:8-12).

Автор, намагаючись донести Божі істини, закликає солунян до гідного життя перед Богом і торкається при цьому питання особистої поведінки. Легко виглядати праведним на фоні безбожного життя світу, в якому відсутність шкідливих звичок та поганих слів уже сприймається мало не за святість. Проте апостол вказує на свою та своїх співпрацівників досконалість саме перед віруючими, яких він навчав про вимоги Бога щодо поведінки і святості.

Завдяки тому, що життя служителів Божих було святим, праведним та бездоганим, їхнє слово мало авторитет та сприймалося як слово від Бога. Тому апостол Павло пише далі: «... прийнявши почуте від нас Слово Боже, прийняли ви не як слово людське, але – як правдиво то є – Слово Боже, що й діє в вас, віруючих» (1 Солунян 2:13).

Чи маємо ми відвагу заявити, як пророк Самуїл чи апостол Павло: «Свідкуйте проти мене...», «Ви свідки та Бог...»?

Ігор КРОЩУК.

Одного ранку проповідник Євангелія Д. Тейлер зустрівся в околицях Лондона з поліцейським, який щойно вийшов із дому на службу.

– Доброго ранку, пане поліцейський! – каже Д. Тейлер.

– Доброго ранку! – відповідає поліцейський.

– Ви на роботу?

– Так.

– Я теж. Ну, пане поліцейський, сподіваюся, ви знайдете того, кого шукаєте, як і я. А скажіть, що трапиться з тим, кого ви спіймаєте, якщо його визнають винним?

– Як що? Ну, звісно, його буде покарано.

– А от якщо я знайду того, кого шукаю, і він зізнається у своїх злочинах, то він буде прощений.

Так почалася розмова, яка закінчилася наверненням поліцейського до Бога.

Іншого разу Д. Тейлер зустрів у потягу двох молодих хлопців, яких

поліцейський віз до в'язниці. Хтось із присутніх запитав, за що вони засуджені.

Один із них абсолютно байдуже знизав плечима, інший же був сильно пригнічений і відповів, що його спіймали під час крадіжки заблук і що йому потрібно було заплатити штраф або відбутися покарання.

Д. Тейлер втрутився в розмову і запитав, чи бажає він бути вільним.

– Звичайно, – відповів хлопець.

– Але мені ніде дістати грошей.

Приїхавши на місце призначення, Д. Тейлер сказав: «Я буду у в'язниці через пів години й заплачу за тебе необхідну суму».

Так він і зробив.

Коли вони виходили із в'язниці з цим хлопцем, то побачили кількох ув'язнених, які спостерігали за ними, і хлопець закричав:

– Я вільний. Цей пан, якого я ніколи не бачив, заплатив за мене!

Це стало для Д. Тейлера ілюстрацією для проповіді євангельської істини, і всі ті шестеро ув'язнених на вернулися до Христа.

t.me.xristianinorg.

ЯК ЖАДІБНІСТЬ І ЗЛО СЕБЕ ПОКАРАЛИ

Один купець їхав до Франкфурта на ярмарок і по дорозі, на вулиці одного з селищ, загубив гаманець, у якому було 800 гульденів. Значна сума на ті часи. Кінь тоді коштував 40 гульденів.

Ишов тією дорогою місцевий тесля і знайшов важкевичий гаманець. Приніс додому. Нікому про нього не сказав, а сховав в очікуванні появи господаря втраченого гаманця – доведеться ж віддати. А якщо не погодиться – то інша річ. Але за будь-яких обставин треба почекати...

Найближчої неділі священник оголосив у церкві, що загублено 800 гульденів і тому, хто їх знайде і поверне, виплатять 100 гульденів винагороди. Чесний тесля приніс гроші пастору.

Той попросив, щоб прийшов купець. Торговець прибув. Узав гаманець. Перерахував гроші й дав теслі не обіцяних 100 гульденів, а всього лише п'ять, заявивши: «А сто гульденів ти взяв собі сам, бо в гаманці було 900 гульденів!».

У такий нечесний спосіб жадібний торговець вирішив схитрувати і заощадити. Тесля,

зрозуміло, обурився, що його звинувачують у крадіжці, і заявив: «Я жодного гульдена не взяв, не те що сотню. Я людина віруюча».

Священник підтвердив, що тесля й справді порядна і глибоко віруюча людина, яка дотримується заповідей Божих, і тому просто не міг узяти цю сотню гульденів. Але жадібний купець стояв на своєму.

Сперечалися вони довго, і тоді священник відвів і теслю, і купця до суду міста Франкфурта. Справа розглядалася кілька днів і стала для городян предметом численних пересудів. Тож у день засідання суду та оголошення вироку будівля суду була переповнена. Усіх цікавило, чим завершиться грошова суперечка.

Суддя спочатку запитав у купця: «Ти можеш заприсягтися, що загубив саме 900 гульденів?». Купець оком не зморгнувши поклав руку на Біблію і присягнувся. (У той час присяга на Біблії сприймалася дуже серйозно).

Потім суддя звернувся до теслі: «А ти можеш заприсягтися, що знайшов 800 гульденів?». Чесний майстер спокійно поклав руку на Біблію і теж заприсягся.

Після цього суддя оголосив рішення: «Справа очевидна. Гаманець, який знайшов тесля, не належить купцеві, бо той втратив 900 гульденів. Тому гаманець і 800 гульденів передаються теслі, і він може розпорядитися грошима на свій розсуд. Купець же має і далі шукати свого гаманця, в якому було 900 гульденів!».

Так купець втратив і гроші, і чесне ім'я. Вирок судді виявився мудрим і справедливим, а жадібність і зло покарали самі себе.

slvoproslovo.info.

ПРО НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ ХОРОШОГО ЖИТТЯ

Не знаю, як ви, але я за весь свій вік жодного разу не зустрічав серед людей болючих скарг чи нарікань на кшталт: «У мене сьогодні добре самопочуття, нічого не болить, справи йдуть просто чудово, за що це мені, Господи?». Немов так все й має бути. Мені не відомий жоден випадок розчарування в Бозі через те, що комусь ведеться добре. Відхід від Бога – так, але розчарування – ні.

Ми всі йдемо у Господа благами: здоров'я, щастя – кожному своє. Але так часто забуваємо сказати: – Дякую, Боже, за усе, що в мене є.

несправедливо? І чому в нас інстинктивно не виникає аналогічного відчуття, коли ми так само незаслужено отримуємо щось хороше і приємне? Наприклад, дар життя чи очі, руки, ноги, вуха ...

Чому незаслужені дари ми приймаємо без жодного сум'яття,

як щось належне, а незаслужені лиха й негарзди з такою ж нечутливістю сприймати не можемо?

На цьому тлі вражає приклад

Себастьян ТЕГЗА.

БАТЬКИ, ЯКІ РАНЯТЬ. ЯК ДІЯТИ?

На жаль, таке трапляється. І це вкрай боляче, прикро і гірко. То як діяти? Насправді неможливо дати відповідь, яка годиться для всіх таких випадків, – потрібно розбиратися в кожній ситуації зокрема. Але можна вималювати принципи поведінки, які допоможуть рухатися у правильному напрямку.

Найперше треба зрозуміти, що іноді батьки ранять лише тому, що ніхто не вчив їх правильно справлятися з емоціями. І їхніх батьків ніхто не вчив. І батьків їхніх батьків... І насправді вони так виливають свій біль через свою недосконалість (бо інакше не вміють).

А зрозумівши це, потрібно простити. В ім'я Ісуса. Широ. Так Богові і сказати: я прощаю батькам за весь біль, всі прикрі слова, за все-все... І попросити Його допомогти батькам зрозуміти, де вони поводяться неправильно

і як потрібно поводитися.

Відповідальність дітей – не змінювати батьків, а виконувати П'яту заповідь. Тобто любити, шанувати, бути уважними до їхніх потреб, спілкуватися.

Шануючи батьків (якими б вони не були), ви робите все це не лише для них, а й для себе – бо сієте у свою старість. І жати ви будете значно більше, ніж сієте. Тому сійте мудро. І ще кілька порад.

Просіть Бога допомогти вам при всьому бути доброю дитиною для

своїх батьків.

Моліться за батьків і благословляйте їх (тобто промовляйте в їхнє життя добрі слова, навіть якщо від них добрих не чуєте).

Свій негативний досвід використовуйте правильно – вчіться, якими НЕ треба бути зі своїми дітьми. І просіть Бога навчити вас бути добрими батьками.

Бог часто вчить через Своїх мудрих людей. Просіть, щоб і у ваше життя він послав людину, яка стане для вас мудрим наставником, духовним батьком чи духовною мамою.

Але якщо у вашій ситуації мова йде про насилля з боку батьків – фізичне, емоційне чи сексуальне – негайно шукайте допомоги в компетентних людей чи служб.

І повірте: Бог може і хоче вам допомогти. Так, як допоміг вже багатьом. Але це процес, і займе він не один день. Тому налаштуйтеся на цей процес і старайтеся хай там що бути добрими дітьми.

П'ята заповідь має чудову обітницю. Бажаю, щоб вона повністю виконалася і у вашому житті!

Людмила БЕНДУС.

ЧОМУ САМЕ ТРІЙЦЯ?

Чому б нам не спиратися у своїй вірі на будь-яку іншу точку зору замість доктрини про Трійцю? Мені, як і отцям Церкви, які ламали голову над цим питанням, здається, що ця доктрина допомагає розуміти новозаповітні тексти краще, ніж альтернативні моделі.

Було б помилкою стверджувати, що в Новому Заповіті немає чіткого вчення з цієї теми. Дійсно, доктрина про Трійцю, як і її «конкуренти», – це богословська конструкція, мета якої – прояснити новозаповітні факти та дані. Але самі ці факти чітко свідчать про дві речі: існує лише один Бог; і це три божественні Особи. На чаші терезів насправді

– не прагнення знайти в Писанні той самий текст, який раз і назавжди доведе існування Трійці. Скоріше, питання в тому, щоб розглянути весь пов'язаний із цією темою новозаповітний матеріал і вловити його зміст. Наприклад, перечитайте тексти апостола Івана і запитайте себе: «Чи навчає Іван про божественність Ісуса?». Як на мене, безперечно, це так

(Євангеліє від Івана 1:3; 1:14, 20, 28; 1 Івана 5:20). Не уявляю, як можна інакше витлумачити всі ці уривки. Потім запитайте себе: «Чи вважав Іван, що Ісус і Отець – одна й та ж Особа?». Відповідь – ні, Іван не вважав Ісуса і Отця однією і тією ж Особою (Євангеліє від Івана 1:14, 18; 14:15).

І це незаперечний факт.

Тепер поставимо ті самі питання щодо поглядів Івана на Святого Духа. Чи має Дух Святий божественну природу? Чи є Він іншою Особою, ніж Отець та Ісус? Відповідь на обидва ці питання – так.

Тепер зверніться до послань Павла і поставте собі ті самі питання. Безперечно, ви виявите, що Павло також вважав Отця, Сина і Духа Святого різними Особами, кожна з яких має божественну природу. Те саме можна сказати і про автора Послання до євреїв.

Усі новозаповітні автори вірили, що Бог один, але при цьому Він існує у трьох різних Особах, що і є початко-

вою формою доктрини про Трійцю.

Вільям Лейн КРЕЙГ.

Доктор філософії та богослов'я. Засновник служіння «Розумна віра».

ВІД ТЕМРЯВИ СТРАХУ ДО СВІТЛА СВОБОДИ

Емоції – це добре чи погано? Насправді це про справжність і про реакцію на події. Кожна емоція може слугувати як на збудування, так і на зруйнування. А як щодо страху? Чи замислювалися ви коли-небудь над його різновидами?

Страх Божий утримує від гріха чи помилок і дає свободу над усіма страхами, бо «Ангел Господній табором стає кругом тих, хто боїться його, і визволяє їх» (Пс. 34:7).

Попереджувальний страх – ніби червоне світло світлофора. Він сигналізує, де небезпека, і допомагає зберегти життя.

Неправедний страх часто пов'язаний із нашим виходом з-під Божого покрову (окульне минуло, перегляд фільмів жаху тощо). Згодом щось скоує серце, перед очима з'являються моторошні картини. Для свободи від цього страху важливе визнання і щире покаяння в переступі (1 Ів.1:9). Якщо ж людина сама не може отримати свободу, потрібно звернутися за допомогою.

Страх перед людьми не дозволяє Духу Святому активно вживати нас у служінні. Побути цього страху можна, простивши людям, які нав'язали нам думку про нашу нездатність.

Страх перед фізичною небезпекою (холод, голод, війна) сьогодні зрозумілий кожному українцю. Для перемоги над цією емоцією найкраще стати на Слово Боже. І пам'ятати, як реагували три мужі Божі на ймовірну смерть у вогненній печі: «... а навіть якщо й не так» (Дан. 3:18).

Страх перед майбутнім долається пізнанням сутності Бога та Його любові до людини і посвяченням свого життя Богові.

А в темні часи життя можна використовувати духовний генератор, який має три складові: прославлення Бога, Біблію і молитву.

Змістовно й цікаво тему «Від темряви страху до світла свободи» презентувала Оксана Малішук, викладачка Київського біблійного інституту для близько 200 дівчат та жінок 12 й 19 листопада на жіночих конференціях у Чернівцях. Зібрання проходили у церквах «Синай» та «Еммануїл» під орудою Віти Головач та Ірини Мусаєвої.

Спільна молитва, сльози радості й покаяння посилювали відчуття родинності, єдності та потужної Божої присутності.

О. КУЗОВЕНКОВА.

НЕ ПРИТЧА, А ПРАВДИВА ІСТОРІЯ

У 16-му розділі Євангелія від Луки розповідається про багатія, який опинився в пеклі. Багато хто думає, що ця євангельська історія – просто притча. І той багач, мовляв, – не справжня людина, яка опинилася в реальному місці, а просто метафора. Ця історія часто викликає суперечки навіть серед християн. Розглянемо деякі її аспекти, щоб побачити, чи відповідає вона характеристикам притчі.

Перше, тут названі конкретні люди. У жодній притчі ніколи не називають людей на ім'я. А в цьому тексті згадані Авраам, Лазар і Мойсей.

Ще один момент – у віршах 25 і 29 читаємо: «Авраам же сказав...» Якби це була просто притча, то Авраам нічого би не казав. Його слова не можна було цитувати. Але Ісус цитував Авраама.

Цей багатий чоловік із 16-го розділу Луки був занепокоєний тим, що його п'ятеро братів теж потраплять

у місце мук. Він хотів, щоб Авраам відіслав Лазаря (який перебував на лоні Авраама, у місці втіхи) назад, аби той засвідчив його родині. Авраам відказав: «Вони мають Мойсея й Пророків, нехай слухають їх!». Багач каже (вірш 30): «Але коли приїде хто з мертвих, то покаються». Авраам відповів: «Як Мойсея й Пророків не слухають, то коли хто й із мертвих воскресне, не інятимуть віри!» (вірш 31). Ісус переказує реальну розмову.

Ми також знаємо, що притчі

використовувалися для порівняння з реальними подіями або для передавання істини з допомогою аналогій. Якби пекла не було, тоді чи став би Ісус розповідати притчу, в якій не було би сенсу? У кожному зв'язку, яку Ісус доносив до людей, Він вкладав певну мету.

Ісус говорив про пекло в 45 інших віршах. Багато авторів Біблії також говорили про пекло, зокрема Павло, Петро, Яків, Матвій, Марко, Лука, Іван, Юда, Мойсей, Ісая, Даниїл, Єзекіїл, Йона, Йов, Амос, Давид, Соломон і Малахія.

Те, чим Ісус поділився в Луки 16, не було притчею, і це має перекопати кожного: на тих, хто не спасений, чекає (у буквальному сенсі) палаюче пекло.

Єдиний спосіб уникнути пекла і потрапити на небеса – прийняти Ісуса Христа як свого Господа і Спасителя.

ieshua.org.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1 (на Майзлях).

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається: Неділя - 11:00 П'ятниця - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. В. Великого, 4 Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 11 (286) листопад 2022 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування

Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль

Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.